

2022. október 17. hétfő

Zsolt 85, 2-5: *Megkegyelmeztél, URam, országodnak, jóra fordítottad Jákób sorsát. Megbocsátottad néped bűnét, elengedted minden vétkét. (Szela.) Elfojtottad felindulásodat, megfékezted izzó haragodat. Fordulj felénk, szabadító Istenünk, ne haragudj ránk többé!*

Mk 5, 25-34: *Egy asszony, aki tizenkét esztendő óta vérfolyásos volt, és sokat szenvedett a számtalan orvostól, elköltötte mindenét, de semmi hasznát nem látta, hanem még rosszabbul lett, amint Jézusról hallott, hátulról odament a tömegben és megérintette a ruháját. Azt gondolta: »Ha csak a ruháját érintem is, meggyógyulok.« Valóban mindjárt megszűnt a vérfolyása, és érezte testében, hogy meggyógyult betegségétől. De Jézus, aki azonnal észrevette, hogy erő ment ki belőle, a tömeghez fordult és megkérdezte: »Ki érintette meg a ruhámat?« Tanítványai azt felelték neki: »Látod, hogy mennyire szorongat téged a tömeg, és mégis kérdezed, ki érintett engem?« Erre körültekintett, hogy lássa, ki volt az. Az asszony pedig, aki tudta, hogy mi történt vele, félve és remegve előjött, leborult előtte, és őszintén elmondott neki mindent. Ő pedig ezt mondta neki: »Leányom! A hited meggyógyított téged. Menj békével, és légy mentes a bajodtól.«*

Igehirdetés: Tudjuk jól, hogy a vérfolyásos asszony számára az állapota borzasztó nehézségekkel járt. Egyrészt nem voltak olyan modern higiénés eszközök, amik segíthettek volna neki, másrészt pedig – és ez még nehezebbé tette az életét – kiközösítették őt, tisztátalannak minősült, mintha leprás lett volna. Itt ismét láthatjuk, hogy a legjobb törvény is visszajára tud fordulni, hiszen az, hogy a havi vérzés idejére a nőt tisztátalannak tekintették, az inkább a nőt védte abban a helyzetben és időleges volt. Ez a nő 12 éve volt ebben az állapotban.

Számomra ez a történet a bűnbánat és a gyónás modell-története. Minden valódi bűnbánat ugyanabból indul ki, amiből ennek az asszonynak a története: senki nem tud segíteni nekem. Nem tudom magamat felmenteni-meggyógyítani, legfeljebb ideig-óráig megnyugtatni azzal, hogy más még bűnösebb mint én. Nem tud segíteni a világ sem: hiába hallgatok hangosan zenét, hiába menekülök céltalan görgetésbe és nincs az a pénz, ami megszabadítana engem a bűneimtől.

Amikor ennek a szenvedésnek a nyomása elég erős már bennem, akkor már nem érdekel semmi, hanem elindulok Jézus felé. És ez a belső mozdulat, ez már gyógyító, és ez ad erőt arra, hogy a szegényemmel szembenézve őszintén elmondjak neki mindent. És amit itt átélhetek az a teljes gyógyulás és az ajándék, amit kapok a belső béke.

Mi az, amin ez az asszony túl tudott lépni, amikor Jézus ruháját hátulról megérintette? Túllépett az akkori társadalom szokásrendszerén, belső törvényein. Ezt nekünk is meg kell tennünk, amikor a bűnbánat felé fordulunk, hiszen a mi társadalmunk szerint nincs is bűn. Másrészt amikor őszintén elmond mindent, akkor túllépett a szegényén, a félelmein. Megint Pilinszkyt hoztam, mert ő fogalmazta meg legpontosabban a bűnös ember vergődését és a megváltás örömét is.

Most rövid csendben keresd meg, hogy te miért érintenéd meg Jézust, mitől szeretnél szabadulni és mit mondanál el neki?

Pilinszky János: Milyen felemás

napra kellene teregetnünk
mindazt, mi rejteni való.

Milyen felemás érzések közt élünk,
milyen sokféle vonzások között,
pedig zuhanunk, mint a kő
egyenesen és egyértelműen.

Milyen
megkésve értjük meg, hogy a
szemek homálya pontosabb lehet
a lámpafénynél, és milyen
későn látjuk meg a világ
örökös térdre roskadását.

Hányféle szegény és képzelt dicsőség
hálójában evickélünk, pedig